
Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 22 (2001)

Δελτίον ΧΑΕ 22 (2001), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Μανόλη Χατζηδάκη (1909-1998)

**Η προσφορά του Μανόλη Χατζηδάκη στην
Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία**

Χαράλαμπος ΜΠΟΥΡΑΣ

doi: [10.12681/dchae.335](https://doi.org/10.12681/dchae.335)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΟΥΡΑΣ Χ. (2011). Η προσφορά του Μανόλη Χατζηδάκη στην Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 22, 45–46. <https://doi.org/10.12681/dchae.335>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Η προσφορά του Μανόλη Χατζηδάκη στην
Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία

Χαράλαμπος ΜΠΟΥΡΑΣ

Τόμος ΚΒ' (2001)

ΑΘΗΝΑ 2001

Η προσφορά του Μανόλη Χατζηδάκη στην Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία

Κυρίες και Κύριοι,

Όπως ο Γεώργιος Λαμπάκης σφράγισε την πρώτη περίοδο ζωής και δράσεως της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας, έτσι και ο τιμώμενος απόψε πρόεδρος μας, ο Μανόλης Χατζηδάκης, σφράγισε με την προσωπικότητα και την δραστηριότητά του την τέταρτη. Και ενώ η πρώτη διήρκεσε είκοσι περίπου χρόνια, η τέταρτη, αυτή που ζήσαμε και ζούμε, είναι σχεδόν τριπλάσια σε διάρκεια.

Όπως ίσως γνωρίζετε, η Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία ανασυγκροτήθηκε το 1945, την επαύριο του πολέμου. Ήνέγραψε νέα μέλη και άρχισε να συγκαλεί και πάλι τις ετήσιες γενικές της Συνελεύσεις. Η φτώχεια της εποχής κατά τα χρόνια από το 1945 έως το 1959 δέν επέτρεπε παρά μόνο διαλέξεις δικήν ανακοινώσεων που δίνονταν στο Βυζαντινό Μουσείο και επισκέψεις ή έκδρομες σε βυζαντινά μνημεία. Λείπουν δυστυχώς στοιχεία για την δομή της Εταιρείας επί δεκαπενταετία έως το 1960, όταν κυκλοφόρησε και πάλι το Δελτίον της, είναι όμως φανερό ότι ήδη από τότε οι πρωτοβουλίες ανήκαν στον Χατζηδάκη: Κάθε χρόνο, χωρίς εξαίρεση, ήταν ένας από τους πέντε ή έξι όμιλητές, πάντοντε με νέο θέμα και νέες ιδέες. Ήταν τότε που τον γνώρισα και εγώ ως δάσκαλο, στην μικρή αίθουσα του «Αθήναιου», να παραδίδει με μιά πρωτόγνωρη ευφράδεια και γνώση τακτικά μαθήματα Ιστορίας της Τέχνης. Μιλούσε για την μεταβυζαντινή ζωγραφική στο Άγιον Όρος.

Ο Χατζηδάκης ενδιαφερόταν ζωηρά για τα κοινά και διακριτικά στήριζε κάθε προσπάθεια αναβαθμίσεως της επιστήμης και της παιδείας στον τόπο μας. Τα μαθήματα που ανέφερα και οι τεchnοκριτικές του επιφυλλίδες τό πιστοποιούν. Μέσα από την Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία, η οποία διατήρησε αυστηρά τον επιστημονικό της χαρακτήρα, βρήκε έναν ακόμα τρόπο παιδευτικής δράσεως και κοινωνικής προσφορᾶς. Έτσι, όταν εκδίδεται ο πρώτος τόμος του Δελτίου της τέταρτης περιόδου τό 1960, τον βρίσκομε Γενικό της Γραμματέα, θέση την οποία κράτησε έως τον Οκτώβριο του 1979 και από την οποία κινούσε όλες της τίς δραστηριότητες.

Ανατρέχω στά σκονισμένα χαρτιά της δεκαετίας του '60. Τότε δέν υπήρχαν τά μέσα και ο Χατζηδάκης τηροῦσε ὄλη την ἀλληλογραφία, ἐνῶ εἶχε και την συνολική εὐθύνη για την ἔκδοση του Δελτίου, ὅπως και για την ἀνεύρεση τῶν ἀπαραιτήτων γι' αὐτήν χρημάτων. Ήταν ἡ ἡρωική ἐποχή της βυζαντινῆς ἐκθέσεως του Συμβουλίου της Εὐρώπης στο Ζάππειο, ἑνός πρωτοφανοῦς τότε ἐπιτεύγματος στον ἑλληνικό χῶρο, την εὐθύνη του ὁποίου εἶχε ἐπωμισθεῖ με πλήρη ἀνεση. Και ἦταν λίγο ἀργότερα, κατά την ἑπταετία της δικτατορίας, που οἱ διαλέξεις της Εταιρείας σταμάτησαν για νά ξαναρχίσουν μετά τό 1974. Μέσα στά χαρτιά της ἐποχῆς βρίσκονται δύο ἀπό τίς ετήσιες ἐκθέσεις του ὡς Γενικοῦ Γραμματέως, που θά ἄξιζε νά δημοσιευθοῦν ὡς ἐξαιρετικά δείγματα γραφῆς ἑνός ἀνθρώπου μεγίστης εὐαισθησίας, ἐλεγχομένου συναισθηματισμοῦ, ἀλλά και κύρους. Ἡ πρώτη εἶναι του 1968,

στήν οποία περιλαμβάνεται τό ἐγκώμιο γιά τόν ἀείμνηστο Χρῆστο Καροῦζο. Ἡ δεύτερη εἶναι τοῦ 1975, στήν οποία γίνεται ἡ ἐκτίμησις τῆς ζημιᾶς σέ θέματα παιδείας καί ἐπιστήμης, πού προκλήθηκε ἀπό τήν ἑπταετῆ δικτατορία, μετὰ τήν πτώση της.

Στά πλαίσια τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας οἱ μεγάλοι βυζαντινολόγοι τῆς προπερασμένης γενιᾶς, τό ζεῦγος Σωτηρίου, ὁ Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος καί ὁ Ἀνδρέας Ξυγόπουλος, κατεῖχαν θέσεις προέδρου ἢ ἀντιπροέδρων. Μέ τόν θάνατο τοῦ τελευταίου ἀπό αὐτούς, τοῦ Ὁρλάνδου, κατά τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1979, ὁ Μανόλης Χατζηδάκης ἀνέλαβε τά καθήκοντα τοῦ προέδρου τῆς Ἑταιρείας. Στά ἐπόμενα δεκαοκτώ χρόνια δέν χρειαζόταν πιά νά ἀσχολεῖται μέ λεπτομέρειες, ἦταν ὁμως πολῦτιμος γιά τήν Ἑταιρεία ἀφ' ἑνός μέ τό κύρος του, μέγιστο καί διεθνές, καί ἀφ' ἑτέρου μέ τήν γνώμη του, ἡ ὁποία στηριζόταν σέ ἐξαιρετικές γνώσεις καί μακροχρόνια πείρα.

Ἀπό τήν περίοδο αὐτή ἄς σημειωθοῦν δύο ὁρόσημα. Τό 1984 γιόρτασε μαζί μας καί μέ ξένους προσκεκλημένους τήν συμπλήρωση ἑκατό χρόνων ἀπό τήν ἴδρυση τῆς Ἑταιρείας καί τό 1985 ὁργάνωσε τήν βυζαντινὴ ἐκθεση γιά τήν Ἀθήνα, πολιτιστικὴ πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης. Τότε ἀναγκάσθηκε νά καταπιασθεῖ καί πάλι μέ λεπτομέρειες καί τότε κλονίσθηκε σοβαρὰ ἡ ὑγεία του.

Πάντοτε ὁμως ὁ Χατζηδάκης σκεπτόταν τήν Ἀρχαιολογικὴ Ἑπιμετοσύνη καί τά μνημεῖα. Τόν ἀπασχολοῦσαν τόσο τά προβλήματα τῆς ἐξειδικευμένης καταρτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑπιμετοσύνης, τῶν νέων δηλαδή βυζαντινολόγων, ὅσο καί ἡ ἀνάγκη προβολῆς τῶν νέων πραγμάτων πού προέκυπταν ἀπό ἀνασκαφές ἢ ἀπό περιηγήσεις, τά ὁποία παρέμεναν στήν ἀφάνεια ἢ καθυστεροῦσε πολὺ ἡ δημοσίευσή τους. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ ἰδέα ἑνός ἐτήσιου Συμποσίου, στό ὁποῖο ἔδωσε τόν τίτλο «Νεώτερα εὐρήματα. Νεώτερες ἐρευνες».

Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ ἔγινε τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1981. Σέ ἕνα χρόνο, Θεοῦ θέλοντος, θά γίνει τό εἰκοστό. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὡς θεσμός τὸ Συμπόσιο ἐπέτυχε καί οἱ ἐτήσιες αὐτὲς συνάξεις ἱκανοποίησαν πολυάριθμους βυζαντινολόγους. Τὸ ἐαρινὸ συμπόσιο βασίσθηκε σέ μία ἀντίληψη λιτότητας καί περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν, συμμετοχῆς ἐπιστημόνων πού μποροῦν νά μὴν εἶναι ἐγγεγραμμένα μέλη τῆς Ἑταιρείας καί ἀνοίγματος σέ κάθε πρωτότυπη καί ἄξια συμβολὴ παραλλήλως μέ τήν διερεύνηση ἑνός συγκεκριμένου κάθε χρόνο ἐπιστημονικοῦ θέματος. Εἶναι βέβαιο ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἰδέες τοῦ Χατζηδάκη ἦταν εὐστοχες, γιατί ὄχι μόνον ὁδήγησαν στήν ἀποδοχὴ τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ καί διευκόλυναν νέους ἐπιστήμονες νά προβληθοῦν καί κυρίως δημιουργήσαν τίς συνθήκες ἐξελίξεως τῶν μελετῶν νέων βυζαντινολόγων ἀπὸ ἀπλὲς ἀνακοινώσεις σέ πλήρη ἄρθρα πού δημοσιεύθηκαν στό Δελτίον καί σέ ἄλλα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ.

Κύριοι συνάδελφοι, πρό ἑνός ἀκριβῶς ἔτους ἔκλεισε μία περίοδος τῆς ζωῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, τήν ὁποία εἶναι βέβαιο ὅτι θά θυμόμαστε (καί θά θυμῶνται καί οἱ ἐπιγενόμενοι) ὡς ἐποχὴ τοῦ Μανόλη Χατζηδάκη. Κατὰ τό διάστημα αὐτὸ τά μέλη της τριπλασιάσθηκαν, τὸ Δελτίον της καθιερώθηκε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐγκυρα ἐπιστημονικὰ ὄργανα βυζαντινῆς τέχνης διεθνῶς, ἔγιναν ἐκδηλώσεις καί δημιουργήθηκαν ὀργανωτικὰ σχήματα ἐπωφελῆ γιά τίς ἑλληνικὲς ἐπιστῆμες τῆς χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας καί τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης. Δέν πρέπει ποτέ νά ξεχάσουμε τί τοῦ ὀφείλουμε.

Χ. ΜΠΟΥΡΑΣ

Γενικός Γραμματεὺς

τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας